— ти не тамъ); азъ сегодатъ посъ, а
па тъ посъ, или! Та тъ посъ; вонъ ся вр-
ве за рога тада па човѣкъ за языкъ тъ
посъ. а човѣкъ за языкъ тъ, или: па чело-
вѣкъ за языкъ тъ; азъ го ся хамъ че е куче
а то было влъкъ; азъ да видъ, е тотъ, или
до или не; е де (вм. я да) лесно бабы да ядо
гиньи крушки, а де видимъ червендаци?!
посъ; вче знамъ ли азъ, де ли видъ....
и много другы, зи конто гледай при съ-
четанъте то не и-та съ частицитѣ.

II като междуметие издвои ся като
само стоятелен гласъ приедно, какво
то и дае, произдване на душевно рас-
положение; что се проявя въ разни случаи
различно, кое то може найдобре всеки изу-
чи съ прив гласъ, но за улъсняване трия
гитъ тука няколко примѣра: а) при въз-
вание виждо е, ей, хей, о, ой, хой — а човѣче
божий! а чуйте, мамицъ! а невѣсто са-
ловило а другенки невѣрници що ли не
не невѣрвате? № 14. Стани ми сланца ти-
ла майко. № 15. Де ли ди с зиде, а ясно сълце
— 16. тамъ рече: а стъпане! малово то пакъ
малово, голямо то пакъ голямо. № 582 кога
пака а стъпанке! ойде дато посвършилы
— а е ли ди храля тъ будили
а е ли ди царё пилитанино
б) при очудване, изказване (вм. я)
а, какво е хубаво! а, колко е хубаво! а, че
хубаво! а го видѣ! а какъвъ е! а какъвъ ся е
в) при обърдане на повикване издалеч

ИВ - № 798